

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRUIFT IN
te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 26 OCTOBER.

Ken Dokternair in de Klam.

Le *Courrier de l'Escaut* van Doornik deelt het volgende med, waarover wij van de doktrinaire, die zoo gaarne schandalen in hun net visschen, zooveel inlichtingen hopen te ontvangen, als zij gewoon zijn te geven als er iets bij hunne tegenpartij voorvalt :

« Het parket heeft gisteren morgen eene aanhouding doen bewerken, die in onze stad groote opschudding heeft teweeg gebracht. M. Oscar Spreux, president van de koophandelsrechtbank, lid van het weldadigheidsbureau, lid van het komitee der *Liberale Associatie* en kandidaat dezer associatie in de twee laatste gemeentelijke-kiezingen, is omtrent 's middags in de gevangenis der Karmelieten opgesloten. Men beschuldigde hem, zegt men, van bedriegelijke inpalmingen, ten nadeele van het bureau van weldadigheid. Ons wel wachtende het onwaardig gedrag onzer politieke tegenstrevers te volgen, wanneer een beschuldigde eenig geestelijk karakter heeft, en geleid door een gevoel van betamelijkheid dat iedereen zal begrijpen, zullen wij ons onthouden de geruchten op te nemen en wachten tot dat de justitie over zijn lot beslist hebbe. Wij houden er aan te verklaren, dat wij den beschuldigde tenemaal afzonderen van zijne achtbare familie, diete Doornik den algemeenen eerbied geniet. »

STADS- EN PROVINCIE NIEUWS.

De provinciale Grefier van Limburg heeft de eer te doen kennen dat Mijneer de Decker, Gouverneur der provincie, ter gelegenheid van zijn in functie treden, op donderdag, 26 dezer maand, te beginnen van 10 ure 's morgens, de overheden zal ontvangen die zich ter zijner audientie willen aanbieden.

Hasselt, 21 oktober 1871.

J. BOVY.

De heer advokaat Ulens, lid van den provincialen raad voor het kanton St-Truiden, komt van Ridder tot den graad van *Commandeur* van het orde van het Heilig Graf te Jerusalem te worden verheven. Het is de Patriark van Jerusalem Mgr. Valerga die deze benoeming doet.

De heer Stordeur, pastoor te Herck-St-Lambert, is in dezelfde hoedanigheid te Lummen benoemd.

M. Arnold Boufflette, is coadjutor te Oteppe benoemd.

M. Darchis, kapelaan te Ferrières, gaat in dezelfde hoedanigheid naar Montegnée.

M. N.-G. Smit, is kapelaan benoemd te Exel.

Men schrijft uit Verviers, 24 oktober :
Er wordt hier eene belangrijke werkstaking te gemoet gezien, namelijk die der wevers. Zij hebben aan de patroons een tarief overhandigd, strekkende om het dagwerk op tien uren te brengen en het werkloon met omtrent 50 t. h. te verminderen. De patroons willen wel iets toegeven, maar niet aan al de eischen van het tarief ; vele nijveraars zouden nog liever hunne werkhuizen sluiten.

De werkstaking zal echter niet onmiddellijk uitersten, dewijl de arbeiders maatregelen willen nemen, om ze zoolang mogelijk vol te houden. Met dit doel hebben zij eene weêrstandskas gesticht, waartoe zij zich verbonden hebben 16 centiemen per week te betalen. Er is een komitee ingericht, om in de omstreken van Verviers de bijtredingen te ontvangen, derwijze dat op een gegeven oogenblik de werkstaking algemeen zal wezen. Dezelve zal aan de laken-nijverheid onmetelijke verliezen toebrengen, waarvan de werkende klas het eerste slachtoffer zal zijn.

— De *Figaro* dacht zijne lezers de volgende *charge* op Ontlans werd een bankier te *New-York* voor een miljoen bestolen. Hij belooft onmiddellijk per advertentie in de *New-York Herald* 100,000 fr. aan de dieven, die het miljoen teruggeven en verzekert hun dat hij het gerecht glad buiten de zaak zal laten Nauwelijks ziet de *New-York Herald* het licht, of de dieven melden zich op het kantoor aan en brengen het miljoen terug.

De bankier is in de wolven over zulk eene gentlemanlijke behandeling, betaalt de premie uit en biedt de dieven een prachtig diner op den koop toe aan, waarbij hij al zijne kantoorbedienden uitnodigt. De *menu* was voortref-

felijk ; spijzen noch wijnen lieten iets te wenschen over en de aangenaamste stemming heerste aan tafel.

Op het dessert nam het hoofd der dievenbende het woord en zeide tot den gastheer : « Gentleman, gij hebt mij de levendigste sympathie ingeboezemd. ik wil u een bewijs mijner oprechte gevoelens van hoogachting geven door u eens mede te deelen hoe wij uw brandkast hebben weten te openen ; gij kunt dan in het vervolg op uwe hoede zijn. »

Zoo gezegd zoo gedaan, en de bankier werd volkomen op de hoogte gebracht hoe de dieven hunne « financiële operatie » hadden uitgevoerd. Al de aanwezigen maakten den overste der dieven-compagnie hun compliment over zijne behendigheid. De bankier vooral bewonderde zijnen gast in de hoogste mate, en liet niet bij woorden, « Gentleman, » antwoordde hij, het is mij inderdaad eene eer, u bij mij aan tafel te zien.

Gij maakt mij waarlijk beschaamd, want gij doet meer dan waartoe gij krachtens onze overeenkomst gehouden waart. Sta mij toe u dus 10,000 fr. meer te geven. De dief boog zich, nam de hem inmiddels aangeboden *chèques* aan, en zijn gastheer goedkeurend toeknikkende, zeide hij : « ik zie met genoegen dat ik mijn vertouwen niet misplaat heb. »

Buitenlandsch nieuws.

De aanhangers, meesal oude gunstelingen van den in Frankrijk gevallen en gevloekten Napoleon III, zijn schaamteloos genoeg om het hoofd weder te durven opsteken.

Het goud, den Franschen ontwoekerd door een' laffen gekroonden huichelaar, wordt nu verkocht om geheime agenten en dagbladen te bezoldigen en om te koopen, ten einde partij-gangers aantewerven, vooral in het leger, en stemmen in kiezingen en plebisicet.

Korts na den schandelijken val van Louis Bonaparte te Sedan, durfden reeds een paar dagbladen de mannen van den 4^{en} september aanranden, die zoo moedig het verlaten Staats-roer in handen genomen en de moedige fransche zonen, in naam der Republiek, te wapen hadden geroepen ter verdediging van het erg bedreigde vaderland.

Dank aan de gematigdheid en vrijheidsliefde van M. Thiers en het huidige fransche Staats bestuur, durft die verslagte partij nu geheel en al het masker afwerpen en den open oorlog voeren tegen den President der Republiek en tegen zijne ministers. Die oorlog is, wat hij bij alle intriganten en bedrigers steeds was : de vuile lastertaal en de logen.

Onderwijl M. Thiers met zijne Staatsmannen aanhoudend werken om in het door hen geredde Frankrijk de vreeslijke rampspoeden des laatsten oorlogs te doen vergeten, den vreedmeling van den vaderlandschten bodem te verwijderen, en handel en nijverheid te doen herleven, werkten de keizerlijke roofvogels eerst in den donkere, en thans in klaar daglicht, om twist en tweedracht te verwekken, het land in beroering te houden, en valsche betichtingen te verspreiden door geheime agenten en vele dagbladen, die hunne overtuigingen, hun geweten en huone eere verloochend en verkocht hebben voor eene handvol gouds.

Keden zetten zij eene nieuwe laagheid vooruit. Zij durven beweren dat M. Thiers, als President der Republiek, zich een miljoen franks uit 's rijks schatkist doet betalen, terwijl op het budget maar 600,000 franks ingeschreven is... Zooveel woorden, zooveel leugens : het hoofd van den Staat wordt thans in Frankrijk betaald gelijk de minste bediende ; hij ontvangt geen centiem meer dan hem door de wegeving toegekend is, en zou zelfs den middel niet kunnen vinden om meer geld uit de schatkist te nemen.

Onder het keizerrijk, ja, hadden zulke dingen plaats. Behalve de talrijke miljoenen, door Napoleon III 's jaarlijks genoten, waren er geheime fondsen, en men weet hoeveel jaren Frankrijk een oorlogsbudget voor 800,000 soldaten opbracht, terwijl er bij het uitbreken des oorlogs, pas de helft onder de wapens was. En die ellendigen durven nu den heer Thiers beschuldigen van ambtsmisbrink en geldzucht !

De *Ordre*, een napoleonisch blad, verklaart stoutweg, dat geheel Frankrijk den keizer terug verlangt, en dat de regering dit beter dan iemand weet.

De minister van binnenlandsche zaken, M. Casimir Périer, heeft eene omzendbriefgezonden aan al de prefecten, met verzoek hem « oprecht » mede te deelen, hoe de toestand en gezondheid der bevolking in hunne districten is.

Clément Duvernois, de redacteur van het blad *l'Ordre*, vraagt aan den minister om ook rondweg die « oprechte mededeelingen publiek te maken. »

Hoe het zij, duizenden lieden vreezen, dat een opstand of oproer ter gunste der gevallen dynastie aanstaande is.

De bekende Paul de Cassagnac, de duellist van het tweede keizerrijk, is weêr te Parijs teruggekomen, en heeft de uitgave van zijn bonapartistischen *Pays* hervat. Hij zegt op bejaarde wijze, juist geschikt om de burgerij van Parijs, die de Versaillers haat, te behagen : « En un mot, nous revenons à l'empire, non par l'enthousiasme du passé, mais pour le dégoût du présent, et la crainte de l'avenir. » (Met een woord, wij komen terug naar het keizerrijk, niet uit geestdrift voor het verledene, maar uit afkeer van het tegenwoordige en uit vrees voor de toekomst.)

De *Echo du Nord* van Rijsel, meldt dat, niet tegenstaande de drie plechtige uitspraken der fransche natie, de kuiperijen der Bonapartisten nooit zoo bedreigend waren als op dezen oogenblik. Het blad roept de ernstige aandacht der bevoegde overheden op de bewaking dier sterke grensvesting, die wellicht reeds beloerd wordt door den arend van Boulogne....

De *Indépendant* van Pas-de-Calais, vraagt wat er thans toch zoo al in het duister omgaat ; hij heeft vernomen dat er gestrenge bevelen door den oorlogsminister gezonden zijn aan de corporisten, die geen verlof meer mogen geven aan de officieren.

In sommige steden zijn de garnizoenen geconspiceerd, of minstens de soldaten verplicht voor den avondstand in de kazernen terug te keeren.

La *Presse* zegt dat de Bonapartisten weêr in de mode komen. Op de parizer boulevards worden zij aangewezen, en de plaatsenjagers en gelukzoekers groeten hen weder. Bij veel gazetten verkoopters vraagt men de bonapartisten bladen en degenen der radicalen, terwijl de tolken der gematigde republiek nu minder lezers vinden.

De onbestendigheid en wispelturigheid der Franschen zijn ongetwijfeld de voornaamste oorzaken van dat zonderling feit, welk nogtans ernstiger is dan velen het opnemen, en niet missen kan de bezorgheid van het fransche Staatsbestuur aan te wakkeren.

Zoo men weet, is 's keizers neef, prins Napoleon, op 't eiland Corsica gekozen als lid van den departementalen Raad.

Eene depeche uit Parijs meldt heden dat hij voornemens is, in den loop des zittijds van dien Raad, eene groote redevoering-manifest uit te spreken ter gunste van den gevallen keizer en ter verdediging der rechten van dezes zoon op den troon van Frankrijk. Wie weet, of *Plonplon* het niet zoo verre zal brengen van *Loulou* te doen uitroepen als *keizer van Corsica* !!

De *Augsburger Zeitung* verzekert dat de conferencies van Frankrijk — zoo men weet ter vereffening der bijzaken van het vredesverdrag tusschen Duitschland en Frankrijk — op 't punt zijn van gesloten te worden. Men verwacht in die stad graaf Harry van Arnim, ter ondertekening van het eind-protocol. Daarna zal eene plechtige zitting plaats hebben, toegewijd aan de wederzijdsche ondertekening van dat gewichtige stuk. De heeren von Arnim en von Uexkulle zullen hunne handteekens plaatsen in naam van Duitschland ; de heeren De Clerq en Goulard in naam van Frankrijk.

In Parijs wordt eene vereeniging opgericht welke zich onder de bevolking van het gansche land en vooral onder de arbeidende klassen zal trachten te verbreiden, om den verderfelijken invloed der Internationale tegen te werken. Zij heet « de Vereeniging der vrienden van vooruitgang door orde en door arbeid, » ontzegt zich alle bemoeiing met politieke aangelegenheden, en wordt door een aantal mannen van naam en aanzien voorgestaan en openlijk aanbevolen.

Wallecas, 24 oktober.

In de beraadslaging over de *Internationale* hebben talrijke redenaars het woord genomen. M. Cordon blijft aandringen, opdat de *Internationale* zou buiten de wet gesteld worden. Hij verklaart dat voor onzedelijk alwie niet aan God gelooft.

Engeland.

DE COMMUNARDE TE LONDEN.

De *Pall Mall Gazette* bevat het volgende verhaal over de *Communards*, die te Parijs ontsnapt zijn, en zich tegenwoordig te Londen bevinden :

Iedereen dag ontvangt de *Commune* te Londen nieuwe rekruten, onder de gedaante van opnerlingen, die volgens men zegde, verscheidene malen door de Versaillers geëxecuteerd

werden. Sedert een veertiental dagen ziet men in Londen Courret, den gewezen prefect van politie, Johannard, een der afgevaardigden van buitenlandsche zaken, den revolutionnair apostel Jules Vallés, en den bevelhebber Romanetti, de laatste verzeene waarvan wij reeds gehoord hebben.

Men herinnert zich, dat in 1848 Romanetti een der eersten was, die de Tuilerien binnen-drongen, over de kapitulatie van Vincennes onderhandelde, en zich van de wapens in de mairie der Batignolles meester maakte. Hij was het, die zich op den troon van Lodewijk-Philippe neerzette en door de menigte in triomf naar de boulevards gedragen werd. Na den val van het tweede keizerrijk, in Frankrijk teruggekomen zijnde, werd hij, gedurende het pruisisch beleg, tot kommandant der bijgevoegde genie benoemd.

Op 18 maart maakte hij zich met eenige mannen, van het ministerie van oorlog meester en matigde zich gedurende 24 uren het ambt van minister aan ; daarna, werd hij op bevel van het centraal komitee, door Eudes vervaangen van wien hij echter den post van directeur van het personeel bewaam. Vermits hij Korsikaan is, vermoedde men natuurlijk dat hij voor den gewezen keizer samenzweerde, en in de maand april werd hij, op bevel der *Commune*, aangehouden en zonder ondervraging, bij de gijzelaars te Mazas opgesloten.

Na eene maand lang het regiem van water en kervelsoep gevolgd te hebben, kreeg Romanetti bevel, zijne cel te verlaten en zich met 22 andere gevangenen naar de Roquette te begeven waar, zooals men hem berichtte, hij door het uitvoerings-peloton zou ontvangen worden. Onder de gevangenen bevond zich M. Lamazon, die hem aanmaande als goed kristen te sterven.

Maar Romanetti verklaarde dat hij niet wilde sterven, een, inzicht dat waarschijnlijk door M. Lamazon gedeeld werd, vermits beiden ontsnapt.

Buiten de gevangenis ontmoette Romanetti een eskort nationale garden, die, hem herkennende en niet wetende dat hij aangehouden was, er op aandrongen dat hij het bevelhebberschap der reusachtige barrikade, welke op den hoek der *rue des Charbonniers* en van den boulevard Mazas opgericht was, op zich nemen zou.

De vesting door 200 man en 4 mitrailleurs verdedigd, hooft gedurende twee dagen weerstand aan het 35^{en} en 75^{en} linie-regiment en aan het 1° karabiniers van marine.

Romanetti, had echter genoeg van de *Commune* en zocht zijne eigen welzijn. Hij deed aan zijne wapenmakers de noodzakelijkheid zien, om de macht van den vijand te bespieden en stelde zich voor, om deze gevaarvolle zending uit te voeren. Men stemde er in toe, en hij verborg zich oogenblikkelijk in een naburig huis. Na de eigenaars geroepen te hebben, bood hij haar al aan wat zij voor een kamer verlangde ; maar zij weigerde hem alles, behalve de toestemming om door een venster te loeren of hij nog altijd door twee bondgenooten bespied werd, die hem van al de barrikade vervolgd. Deze hadden eindelijk langs eene naburige straat de vlucht genomen. Romanetti maakte hiervan gebruik om de straat te doorkruisen en een hotel binnen te treden. Op den trap ontmoette hij een *garçon*, die voor eenige goudstukken, er in toestemde, zich uit te kleeden en zijne kleeren aan den kommandant te geven.

Intusschentijd waren de gijzelaars naar de Roquette gebracht, en bemerkte men de verdwijning van Romanetti. Men beelde zich in, dat hij, zooals pater Lamazon, gedurende den overtocht ontsnapt was en men zoud een detachement naar zijne woning, *rue des Ecoles*, waar een ongelukkige huisschilder voor hem gevat en op den dorpel der deur gefusilleerd werd.

Toen de barrikade ingenomen was, doodden de soldaten, in hunne wanhoop, alles wat hun onder de handen viel.

Maar Romanetti, in zijne hoedanigheid van *garçon*, werd geenszins verdacht. De officiers bediende hij van boks en sigaren, verzorgde de gewonden, en nam rustig zijn ontbijt, terwijl men onder zijne oogen 35 personen fusilleerde.

Toen de geheele wijk ingenomen was, begaf Romanetti zich naar Mazas, waar hij van den grefier een certificaat bewaam, zijne ontsnapping als gijzelaar bewijzende. Men ontdekte zich voor hem het hoofd als voor een slachtoffer, en hij doorkruiste Parijs om zijnen intrek in een huis te nemen, dat door een kommissaris van politie bewoond werd.

Hij verbleef daar verscheidene weken ; dan, door vrienden geholpen, begaf hij zich naar de grenzen van België. Van daar vertrok hij naar Engeland, waar hij de volkomenste rust geniet,